

φοί μου, ἔκτοτε, μάλιστα δὲ τὸ καυχώμαι, ἤμην ἐκ τῶν πιστῶν τοῦ μεγάλου ἡμῶν Ἑρρίκου Γκίτζη, ἐξ αὐτοῦ δὲ τοῦ στόματος τοῦ κ. Βέμε, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος εὐλογεῖτω, ἔλαβον τὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας ἡδούκησε νὰ μοὶ δώσῃ καὶ τὰς ὁποίας ἐξετέλεσα κατὰ τρόπον ταιούτων, ὥστε ἡθέλησα νὰ φρονέσω τοὺς ἰδίους ἐνοίκους μου. Ἐνεκὰ δὲ τῆς εἰς τὴν ἀγίαν ὑπόθεσιν ἀφοσιώσεώς μου διωρίσθην ἀρχηγὸς συνοικίας καὶ τολμῶ νὰ εἰπῶ, ὅτι τοῦτο ὑπῆρξεν εὐτυχὴς διὰ τὴν θρησκείαν περιπτώσεις, διότι τοιοῦτοτρόπως ἡδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ πάντας τοὺς αἱρετικούς τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ὁδὸν τοῦ Ἐννοῦ Δένδρου διατηρῶ πάντοτε εἰς τὴν ὑμετέραν ὑπηρεσίαν τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ὁραίου Ἀστέρου, καὶ νὰ καταδειξῶ αὐτοὺς εἰς τοὺς φίλους ἡμῶν. Βεβαίως, δὲν διψῶ πλέον τὸ αἶμα τῶν Οὐγονότων ὡς ἄλλοτε, δὲν δύναμαι ὅμως ν' ἀποκρύψω εἰς ἑμαυτὸν τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τῆς ἀγίας Ἐνώσεως, τὴν ὁποίαν ἐργαζόμεθα νὰ ἰδρῶμεν.

— Ἀς ἀκούσωμεν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ· ἐν ἐνθυμούμαι καλῶς, αὐτὸς ὁ Λαουριέρος ἦτο μακρινῶς σφαγεὺς αἱρετικών καὶ θὰ ἤξεύρει πολλὰ πράγματα περὶ τοῦ Δεσμοῦ.

— Λαλήσατε! λαλήσατε! εἶπον πολλοὶ φωναί.

Ὁ Λαουριέρος, ὅστις εὗρεκε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀναπτύξῃ τὰ ῥητορικά πλεονεκτήματά του, ὅπερ σπανίως συνέβαινεν αὐτῷ, εἰ καὶ ἐθεώρει αὐτὰ ἔμφυτα ἐν αὐτῷ, εἰσήγγισεν ὀλίγον, ἐδοῆξε καὶ ἐπανάλθευ.

— Ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, ἀδελφοί μου, δὲν ἀπασχολεῖ ἡμᾶς μόνη ἡ ἐξαφάνισις τῶν ἀτομικῶν αἱρέσεων, ἀλλ' ἀνάγκη, πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἀγαθῶν Γάλλων, ὅπως οὐδέποτε ἀπαντήσωσιν αἱρετικούς μεταξὺ τῶν κεκλημένων νὰ βασιλεύσωσιν ἐπ' αὐτῶν πριγκίπων. Ποῦ, ἀδελφοί μου, ἐφθάσαμεν; Ὁ Φραγκίσκος Β', ὅστις ὑπέσχετο νὰ ἦναι ζηλωτὴς τῆς θρησκείας, ἀπέθανεν ἄνευ ἀπογόνων ὁ Κάρολος Θ', ὅστις ἦτο ζηλωτὴς, ἀπέθανεν ἄνευ ἀπογόνων ὁ Βασιλεὺς Ἑρρίκος Γ', τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι ἔργον μου νὰ ἐξετάσω τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις καὶ νὰ χαρακτηρίσω τὰς πράξεις, θ' ἀποθάνει, λοιπόν, ἄνευ ἀπογόνων· θέλει μείνει, λοιπόν, ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, ὅστις, ὅχι μόνον οὐδ' αὐτὸς ἔχει τέκνα, ἀλλὰ καὶ δείκνυται χλιαρὸς πρὸς τὸν Ἅγιον Δεσμόν.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ λόγου του, πολλοὶ φωναί, ἐν αἷς ἡ τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ, διέκοψαν αὐτόν.

— Διατί χλιαρὸς, εἶπεν ὁ μέγας κυνηγός, καὶ τί δικαιολογεῖ τὴν κατηγορίαν ταύτην κατὰ τοῦ πρίγκηπος;

— Λέγω χλιαρὸς, διότι εἰσέτι δὲν ἔδωκε τὴν συγκατάθεσιν του εἰς τὸν Ἅγιον Δεσμόν, μολονότι ὁ διακόψας με ἐπίσημος ἀδελφὸς πολλάκις τὸ ὑποσχέθη ἐν ὀνόματι αὐτοῦ.

— Τίς σὰς λέγει, ὅτι δὲν ἔδωκε τὴν συγκατάθεσιν του, ἀφοῦ ἀνηγγέλθησαν

νέαι συγκαταθέσεις; Φρονῶ ὅτι δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κατηγορήτε πρὶν ἢ γέννηται ἡ ἐξέλεξις.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Λαουριέρος, θὰ περιμένω ἀκόμη· πλὴν, μετὰ τὸν δούκα δ' Ἀνζιού, ὅστις εἶναι θνητὸς καὶ ἄτεκνος, ἀπομένει ὁ θρηωδέστερος Οὐγονότος, τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ φαντασθῇ, εἰς ἀρνησθήσεως, εἰς Ναβουχοδονόσωρ, εἰς τὸν ὁποῖον θέλει περιέλθῃ τὸ στέμμα.

Ἐνταῦθα, ἀντὶ ψιθυρισμῶν, φρενητιῶδη χειροκροτήματα διέκοψαν τὸν Λαουριέρον.

— Τὸ στέμμα θὰ περιέλθῃ εἰς τὸν Βεαρνὸν Ἑρρίκον, κατὰ τοῦ ὁποίου ἰδρύθη ὁ συνταγισμὸς οὗτος· εἰς τὸν Βεαρνὸν Ἑρρίκον, τὸν ὁποῖον πολλάκις νομίζουν ἀσχολούμενον εἰς τοὺς ἐρωτάς του εἰς τὴν Πῶ ἢ τὴν Τάρεθην, ἀπαντῶσι δ' εἰς Παρισίους.

— Εἰς Παρισίους; ἀνέκραξαν πολλοί· εἰς τοὺς Παρισίους; ἀδύνατον.

— Ἦλθεν εἰς τοὺς Παρισίους! ἀνέκραξεν ὁ Λαουριέρος, εὐρίσκειτο δὲ μάλιστα τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἐδολοφονήθη ἡ κυρία τῆς Σώβης· ἴσως δ' εὐρίσκειται καὶ ταύτην τὴν στιγμήν.

— Εἰς θάνατον ὁ Βεαρνός! ἀνέκραξαν πολλοί.

— Ναί, ἀναμφιβόλως, εἰς θάνατον! ἐφώνησεν ὁ Λαουριέρος, ἐν δ' ἔλθῃ, κατὰ τύχην, εἰς τὸν Ὁραῖον Ἀστέρα, ἐγγυώμαι περὶ αὐτοῦ· πλὴν δὲν ἔρχεται. Θὰ κατοικήσῃ παρὰ φίλῳ του, διότι ἔχει φίλους ὁ αἱρετικός. Ἄρα τὸν ἀριθμὸν τῶν φίλων του δέον νὰ ἐλαττώσωμεν ἢ νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν. Ἡ ἡμετέρα Ἐνωσις εἶναι ἀγία, ὁ ἡμέτερος Δεσμὸς εἶναι νόμιμος, καθιερωμένος καὶ ὑπολογημένος ὑπὸ τοῦ ἀγίου πατρὸς ἡμῶν, τοῦ πάπα Γρηγορίου Γ'. Προτείνω, λοιπόν, ὅπως μὴ μένῃ ἐπὶ πλέον ἀπόρητος, ὅπως δοθῶσι κατάλογοι εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῶν συνοικιῶν καὶ τοὺς δεκάρχους, οἵτινες νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀγαθῶν πολιτῶν καὶ προσκαλέσωσιν αὐτοὺς νὰ προσυπογράψωσιν. Ὅσοι ὑπογράψωσι θὰ εἶναι φίλοι μας, ὅσοι δ' ἀρνηθῶσιν, ἐχθροί μας, ἐπομένως, διδομένης εὐκαιρίας νέας νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, ἥτις φαίνεται εἰς τοὺς πιστοὺς ἐπείγουσα, θέλομεν πράξαι ὅτι ἐν τῇ προηγουμένη ἐπράξαμεν, θέλομεν ἀπαλλάξαι τὸν Θεὸν τοῦ κόπου νὰ χωρίσῃ τοὺς ἀγαθοὺς ἀπὸ τῶν πονηρῶν.

Εἰς τὸ ἀκουσμά τῆς προτάσεως ταύτης, βρονταὶ χειροκροτημάτων ἐκλόνισαν τὸ παρεκκλησίον, ὅτε δὲ τὰ χειροκροτήματα ἔπαυσαν μετὰ τῆς βραδύτητος καὶ τῆς ταραχῆς ἐκείνης, ἥτις ἐνδεικνύει ὅτι διεκόπησαν, ἡ αὐστηρὰ φωνὴ τοῦ πολλάκις λαλήσαντος μοναχοῦ ἠκούσθη ἐκ νέου, λέγουσα:

— Ἡ πρότασις τοῦ ἀδελφοῦ Λαουριέρου, τὸν ὁποῖον ἡ ἀγία Ἐνωσις εὐχαριστεῖ διὰ τὸν ζῆλόν του, λαμβάνεται ὑπὸ σημείωσιν καὶ θέλει συζητηθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτέρου Συμβουλίου.

Αἱ χειροκροτήσεις ἐδιπλασιάσθησαν. Ὁ Λαουριέρος προσέκλινε πολλάκις, εὐχαρι-

στῶν τὴν συνέλευσιν, κατελθὼν δὲ τὰς βαθμίδας τοῦ ἀμβωνος, ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν του ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ μεγίστου θριμβου τοῦ.

— Ἀ! ἄ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ, τώρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς καθολικῆς πίστεως ἔχουσιν ὀλιγωτέρων πεποιθήσιν εἰς τὸ τέκνον μου Ἑρρίκον ἢ ὅσην εἶχον εἰς τὸν ἀδελφόν τοῦ Κάρολου Θ' καὶ ἔχουσιν εἰς τοὺς κυρίους Γκίτζη. Οἱ κύριοι Γκίτζη θέλουσι νὰ σχηματίσωσιν ἐν τῷ κράτει μικρὸν ἰδιαιτέρον συνταγισμὸν, τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι κύριοι. Οὕτως ὁ ὑψηλὸς Ἑρρίκος, ὁ ὁποῖος εἶναι στρατηγός, θὰ ἐξουσιάζει τὸν στρατὸν, ὁ χονδρὸς Μεγιέν τὴν μέσσην τάξιν καὶ ὁ διάσημος καρδινάλιος τὴν ἐκκλησίαν· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸ τέκνον μου Ἑρρίκος, μίαν καλὴν πρωΐαν, θὰ ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν ἐξουσιάζει τίποτε εἰμὴ τὸ κομβολόγιόν του, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ προσκαλέσωσιν αὐτὸν εὐγενῶς ν' ἀνέλθῃ εἰς μοναστήριον. Πολὺ καλῶς ἐσχεδιασμένον. Ἀ! ναί... πλὴν μένει ὁ δούξ δ' Ἀνζιού. Τί διάβολο θὰ τὸν κάμουν αὐτόν;

[Ἐπεται συνέχεια].

Δμλ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΣΥΦΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.]

[Συνέχεια· ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Ὁ πλοίαρχος ἐπανάλθε τὸ διακοπὴν γεῦμά του, μὴ δεικνύων οὐδεμίαν διαθέσιν διὰ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ διαλόγου.

Ὁ κ. Χάης ἐπλησίασε τὸν πηδαλιούχον καὶ εἶπεν:

— Ἀπόγειος ἄνεμος, αἱ!

Ὁ πηδαλιούχος οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Ὁ κ. Χάης ἐκάθισεν πάλιν παρὰ τῷ πλοίαρχῳ.

— Ἀπόψε, εἶπε τριβὼν τὰς χεῖρας, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ πάρω ἕνα πόντσι μετὰ τοῦ πλοίαρχου εἰς Τουλών;

Ὁ πλοίαρχος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶναι, κύριε πλοίαρχε, τὸ ἀκρωτήριον Siciδ αὐτὸ τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐκεῖ κάτω;

— Ἀχρεῖοι Ἀγγλοὶ! ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ πλοίαρχος· καὶ πάλιν ἔμπροστά μου. Νά τους.

Καὶ ἔρριψε τὸ γεῦμά του εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ κ. Χάης ὀπισθοχώρησε τρία βήματα.

— Οἱ Ἀγγλοὶ! εἶπε τρέμων, ὑπάρχουσιν Ἀγγλοὶ! ἀλλὰ ποῦ εἶνε;

— Τέσσαρα, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ δίκροτα, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, πλήσσω τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

— Καὶ νομίζετε ὅτι θὰ μᾶς συλλάβωσιν; ἠρώτησεν ὠχρὸς ὁ καλλιτέχνης.

— Ὁχι! βεβαίως ὄχι!

— Θεέ μου.

— Πηγαίνω νὰ ἀνάψω τὴν πίπα μου καὶ ἔπειτα θὰ βάλω φωτιά εἰς τὴν πυριταποθήκην διὰ νὰ πεταξῶ τὸ βρῖκιον εἰς τὸν ἄέρα.

— Ἀκούσατε, ἀκούσατε, εἶπεν ὁ κ.

Χάης με τὸ ἦθος ἐκεῖνο τῆς πλαστῆς βεβαιότητος ὅπερ προξενεῖ ὁ ὑψιστος τρόμος, ἀκούσατε...

— Τί θέλετε νὰ ἀκούσω; Πιλότε! ποῦ εἶνε ἡ πίπα μου.

— Ἀλλὰ, κύριε πλοίαρχε, σκεφθῆτε ὅτι εἰς τὸ πλοῖόν σας ἔχετε πατέρας οἰκογενειῶν, ἐγὼ, παραδείγματος χάριν, δίδω ψωμί εἰς μίαν γυναῖκα καὶ εἰς ἑπτὰ παιδῆς... Σκεφθῆτε τὴν κυρίαν... σύζυγόν σας.

— Εἶμαι ἄγαμος...

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον! Σκεφθῆτε...

— Σκεφθῆτε, σκεφθῆτε. Σκέπτομαι, κύριε θεατρίνε, ὅτι δὲν θέλω νὰ πέσω εἰς τὰ χεῖρς αὐτῶν τῶν ἀτίμων τῶν Ἀγγλῶν. Ἀκούσατε;

— Ἀλλὰ, κύριε πλοίαρχε, μὴ ὀργίζεσθε...

— Αἶ! κύριε θεατρίνε, ἀφήσατέ μας νὰ διοικήσωμεν ἡσύχως καὶ πηγαίνετε ὅπισθ' νὰ προσευχηθῆτε εἰς τὸν Θεόν.

Γ'

Δικλυθείσης τῆς πρωΐνης ὁμίλης, ἀπεκαλύφθη ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τοῦ ὁστόλου τοῦ Hudson Lowe, οὗτινος τὰ δίκρυτα καὶ αἱ λέμβοι ἀπετέλουν ζώνην τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διασπᾶσθαι καὶ τὸ μᾶλλον εὐπλουν ἱστιοφόρον πλοῖον.

— Δι' ἓνα κοτσίφι! ἔλεγεν ὁ κ. Χάης στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς πώρας καὶ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους.

Ὁ πλοίαρχος διέτασσε διὰ τρομερῶν χειρονομιῶν. Ἀπαν τὸ πλήρωμα ἦτο εἰς κίνησιν. Λέμβος ἀγγλικὴ ἐπροχώρει πλησίστιος ὡς κροκοδείλος ἐπὶ τὴν λείαν του.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Χάης, ἔχων τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ὡς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Νίκαιαν, κύριε πλοίαρχε.

— Διὰ βουλε! Ἄν' τολμήσης, κύριε θεατρίνε, νὰ εἴπῃς μίαν λέξιν ἀκόμη θὰ σε τουφεκίσω.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἐσήμανεν ὁ κώδων τοῦ πλοίου.

— Τίς ἐσήμανεν ἡρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Οὐδεὶς, ἀπεκρίθη τὸ πλήρωμα.

— Ἄ! ἐνόησ...

— Τίς ἐσήμανεν; εἶπεν ὁ Χάης πρὸς τὸν πηδαλιούχον ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Ἦτο σφαῖρα τῶν τριάκοντα ἑξ, ἡ ὁποία πέρασε ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, εἶπεν ὁ πηδαλιούχος γελῶν.

Ὁ κ. Χάης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς γεφύρας.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, καὶ ἄλλη σφαῖρα τῶν 36. Τὴν ἤκουσα συρίζουσιν, ὀλίγον δὲ ἂν ἤμεθα ἀκόμη δεξιώτερα... Τετέλεσται...

— Καὶ δι' ἓνα κοτσίφι! ἔλεγεν ὁ Χάης.

— Τί λέγει ὁ κύριος;

— Τίποτε.

— Παιδιά! Παιδιά! εἰς τὰς θέσεις σας, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος μὲ φωνὴν βροντώδη.

Ὁ πλοίαρχος οὗτος ἦτο θαλάσσιος λύκος, ὅστις διήλθεν ὀλόκληρον τὸν βίον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ναυμαχιῶν. Ἡ ὁσμὴ τῆς πυ-

ρίτιδος τῷ προϋξένει σπασμοὺς χαρᾶς, ἡ δὲ καρδίᾳ του εἶχεν ἀποσκληρυνθῆ ὡς ὁ κατραμωμένος πῖλός του.

Ὁ κ. Χάης ἠγέρθη δειλῶς διὰ νὰ παρατηρήσῃ κάτωθι τοῦ πλοίου. Αἱ τρίχες του ὠρθώθησαν. Ἡ λέμβος ἀπείχε μόλις ἑκατὸν βήματα, ἐκ μιᾶς δὲ τῶν πλευρῶν τῆς ἐξῆλθε τολύπη καπνοῦ καὶ λάμψις φλογώδης.

Τὴν φορὰν ταύτην ἤκουσε θραυόμενον τὸ ξύλον τῆς πώρας.

— Ὡραίᾳ ἐσκόπευσεν, εἶπεν ὁ πηδαλιούχος.

— Αἶ! τί κάμνεις ἐπὶ ἐκεῖ κάτω, κύριε ταξιδιωτᾶ, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος· ποῦ εἶναι τὸ ὄπλον σου; Τί, τὸ ἔχεις λοιπὸν γιὰ τὰ μαῦρα μάτια; Πήγαίνε νὰ εὗρῃς τὸ ὄπλον σου.

Ὁ κ. Χάης ἐφοικίασε καὶ κυρτώσας τὸ σῶμα κατῆλθεν εἰς τὸ κοιλῶμα τοῦ πλοίου μὲ πόδας τρέμοντας.

Τὸ ἀτυχεῖς ὄπλον τοῦ κεκλιμένου μελαγχολικῶς εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ πλοίου, ἀπέδωκε ζωηροτέρως εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ κ. Χάη ὅλας τὰς ἀναμνήσεις τῆς δυστυχίας του.

— Ἰδοῦ το!

Εἰς τὰς δύο ταύτας λέξεις ὡς ὁ κυνηγὸς πρόεφερε χαμηλοφῶνως περιείχετο ὅλη ἡ ἱστορία του.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ πόδες του ἔτρεμον ἐρρίφθη ἐπὶ τινος αἰωρουμένης κλίνης ἀφιερῶσας τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Θεόν.

Οἱ καλλιτέχναι ἔχουσι τὸ νευρικὸν σύστημα λίαν εὐερέθιστον· ἀλλ' ὡς συμβαίνει πάντοτε, μετὰ τὸν ἐρεθισμὸν ἐπέρχεται ἡ ἀντίδρασις, τὰ νεῦρα χαλαροῦνται, ὁ μακρασμὸς εἰσδύει ἐντὸς τῶν ὀστέων, ὁ ἐγκέφαλος αἰμαδιᾶ καὶ ὁ ὕπνος καταλαμβάνει τὰς αἰσθήσεις. Κατὰ τὴν φυσιολογικὴν λοιπὸν ταύτην θεωρίαν ὁ κ. Χάης ἐκοιμήθη ἐν ἀγνοίᾳ του.

Ἡ αἰωρουμένη κλίνη ἐλίκνιζε τὰ ὄνειρά του ἅτινα ὑπῆρξαν φρικώδη καὶ παράδοξα. Εἶδε τοὺς Ἀγγλοὺς φέροντας πῖλους κεκλυμένους μὲ πτερὰ κοσσύφου· οἱ Ἀγγλοὶ οὗτοι τῷ ἔλεγον goddam goddam καὶ τὸν ἐφυλάκιζον ἐντὸς μιᾶς βαρβίτου. Εἶδε σφαῖρας τῶν 36 χρησιμευούσας ὡς γλωσσίδας κωδῶνων. Εἶδε λέμβους εἰσερχομένην πλησίστιον εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς συναυλίας τῆς Νικαίας καὶ τὸν Φραῶ μετὰ τοῦ Ἰωσήφ κρεμαμένον ἐπὶ τῶν φοινίκων τῆς Hyères καὶ φωνάζοντα αὐτῷ εἰς αἰγυπτιακὴν γλῶσσαν Εὐγε! Εἶδεν ἐπίσης τὸν θεὸν Σκούλ φέροντα στολὴν πλοίαρχου καὶ τοποθετοῦντα πυροβόλα εἰς τὰς θυρίδας τοῦ πλοίου.

Τὰ ὄνειρα ταῦτα παρέτεινον ἐπ' ἀπειρον τὸν ὕπνον τοῦ κυνηγοῦ, ὅστις τέλος ἀφυπνισθεὶς εὐρέθη ἐντὸς βαθέος σκότους. Ἐτεῖνε τὸ οὖς καὶ ἤκουσε παρατεταμένον καὶ ἐλαφρὸν ψιθυρὸν, ὥσει ἱπταμένων μυϊῶν.

Ἰδοῦ δὲ τί ἤκουσε.

— Νομίζω ὅτι αὐτοὶ εἶναι χειρότεροι τῶν ἄγριων.

Καὶ ἐπανῆλθεν αὖθις ἡ προτέρα βαθεῖα σιγὴ ἐν τῇ ζοφερᾷ ἐκείνῃ σκοτίᾳ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! ἐφέλλισεν ὁ κυνηγός, συνελήφθημεν. Καὶ τώρα τί θὰ κάμω;

Μετὰ μακρὰν σκέψιν ἀπεφάσισε νὰ μὴ πράξῃ τίποτε καὶ ἐθαύμασε διὰ τὴν γενναίαν ταύτην ἀπόφασίν του.

Ὀλόκληροι ὦραι παρήλθον καθ' ἃς ἔμενεν ἐν τῇ ἐπιταφίᾳ ταύτῃ ἀκίνησιν ὅτε ἤκουσε πλησίον τοῦ βηματισμοῦ.

— Πιός εἶνε; εἶπε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ.

— Ὡ! ὦ! ἀκούεται φωνὴ τις, κοιμᾶσθε ἀκόμη, κύριε θεατρίνε· σηκωθῆτε λοιπὸν, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λιμένα.

Ὁ κ. Χάης ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς αἰωρουμένης κλίνης του.

— Ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λιμένα; εἶπε.

Καὶ ὁδηγούμενος ὑπὸ τινος ἀσθενοῦς λάμψεως, ἐβάδιζε ψηλαφητῇ, προσέκρουσεν ἐπὶ τινος κινητῆς κλίμακος, ἀνῆλθε δρομαίως τὰς βαθμίδας καὶ φθὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εἶδε τοὺς ἀστέρους οὔτινας ἔλαμπον, διέκρινε τὰ φῶτα τῆς πόλεως καὶ δὲν ἐβράχυνε νὰ ἀναπνεύσῃ τὴν βαρεῖαν ὁσμὴν τὴν ἀναδιδομένην ἐκ τῶν ναυπηγείων.

— Ἄ! νά! ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Τουλὼν, εἶπε.

Καὶ ἡ καρδίᾳ του ἐπλήσθη ἀρρήτου χαρᾶς.

— Γνωρίζετε ὅτι φθηνὰ τὴν ἐγλυτώσαμεν; εἶπεν ὁ κ. Χάης εἰς τὸ οὖς τοῦ πηδαλιούχου.

— Ἡ Παναγία ἔκαμε τὸ θαῦμά της, εἶπεν οὗτος, διότι ἐσηκώθη τρικυμία καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ μᾶς συλλάβωσι. Πῶς σὰς ἐφάνη ἡ διεύθυνσίς μας;

— Ὡ! λαμπρὰ διεύθυνσις.

— Καὶ μὲ τρικυμία ποῦ ἐπέραμε δέκα μίλια τὴν ὥρα.

— Εἴχομεν λοιπὸν τρικυμίαν; εἶπεν ὁ κ. Χάης ὀπισθοδρομῶν μετὰ φρίκης.

— Καὶ δὲν τὴν εἶδατε;

— Μάλιστα, μάλιστα, ἦτο τρικυμία... Παναγία σῶσε.

Καὶ ἐπορεύθη εἰς τινὰ γωνίαν διὰ νὰ ἀπγγεῖλῃ τὸ Χαῖρε Μαρία καὶ νὰ λάβῃ τὸ ὄπλον του.

Εἶτα δέ, ἐλεύθερος πάσης ἀποσκευῆς, ἐρρίφθη ἐν τινὶ λέμβῳ καὶ μετὰ τινὰ λεπτὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν ξηράν.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἐφθάσα εἰς τὸ Τουλὼν, εἶπε μετὰ χαρᾶς, δέκα δηλαδὴ ὥρας μακρὰν τῆς Μασσαλίας. Τώρα ἔνα καλὸ ξενοδοχεῖο καὶ ὕπνο.

[Ἐπεται συνέχεια].

Petit - Manole.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Μ. Γ. Μ. Μελιτούπολιν. Ἡράτο ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου πρὸς τὸν κ. Α. Κ. εἰς Κριμαίαν. Παράγγελία σας ἐξετελέσθη θερμῶς ὡς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Γαλάζιον. Τοῖς ἐν Λιόβχ τῆς Βισσαρβίας συνδρομηταῖς: κ. Α. Δ. καὶ Ζ. Β. ἐστάλησαν. Φύλλα Β' ἔτους καὶ ἀπόδειξιν λαμβάνετε ταχυδρομικῶς. — κ. Θ. Π. Κέρκυραν. Σειρὰ Ἑκλ. Μ. ἐστάλη. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. — κ. Κ. Κ. Ταγγάνιον. Τα φύλλα ἐστάλησαν τῷ κ. Μ. Κ. Ἐπιστολὴν μας ἔχετε ταχυδρομικῶς.